

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΩΝ 11^{ΟΥ} & 63^{ΟΥ}
ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Υπάρχει Φιλία Μετά Τα 30;*

Τ. 53 26- 03- 2015

Πηγή: * άρθρο της Λένας Παπαδημητρίου /Μικροκοινωνιολογικά - ΒΗmagazino, 10/8/14.

Από μια ηλικία και μετά δυσκολεύεσαι να επενδύσεις σε καινούργιες φιλικές σχέσεις. Και όμως, πάντα υπάρχει χρόνος για μοίρασμα.

Η φιλία μετά τα 30 είναι σαν τον καλοκαιρινό εφηβικό έρωτα. Νομίζεις ότι είναι γρανιτένια αλλά διαλύεται με το πρώτο κύμα. Ίσως γιατί μεγαλώνοντας αφήνεις το ενδιαφέρον σου για νέες φιλικές σχέσεις να ατροφήσει καθώς εστιάζεις όλο και περισσότερο στην καριέρα, στην οικογένεια ή στην καθημερινότητά σου. Όπως έγραφε πριν από καιρό ο Αλεξ Γουίλιαμς στους «New York Times» (σε ένα άρθρο με τον εύγλωττο τίτλο «Φίλοι μιας κάποιας ηλικίας»), μετά από κάποια ηλικία απλά σταματάς να επενδύεις σε καινούργιους ανθρώπους και εγκαταλείπεις σιγά-σιγά σε έναν μεσήλικο φαταλισμό.

Σύμφωνα με τον αμερικανό κοινωνιολόγο Έρικ Κλάινενμπεργκ, δεν είναι τόσο η ηλικία που σε αποτρέπει από το να χτίσεις καινούργιους φιλικούς δεσμούς αλλά το «στάδιο ζωής» το οποίο διανύεις. Δεν είναι τυχαίο ότι οι παντρεμένοι με παιδιά εμφανίζονται πολύ πιο εσωστρεφείς. Δεν είναι μόνο η ναρκισσιστική «αυτάρκεια» της οικογενειακής ζωής (η οποία βέβαια μπορεί να καταρρεύσει εν μιά νυκτί με ένα διαζύγιο), είναι και η έλλειψη χρόνου, ενέργειας και γενικά «αυτοδιάθεσης» (δύσκολο για παράδειγμα να μιλάς μία ώρα στο τηλέφωνο με τον «κολλητό» σου για τα υπαρξιακά του αδιέξοδα όταν τρία ανήλικα αλαλάζουν στο φόντο).

Αντίθετα, οι singles, τονίζει ο Κλάινενμπεργκ, ήτοι η δημογραφική ομάδα που κατακλύζει ολοταχώς τον πλανήτη (σήμερα 32,7 εκατομμύρια ενήλικοι Αμερικανοί ζουν μόνοι), εμφανίζονται πολύ πιο ανοιχτοί στο να επενδύσουν σε καινούργιες διαπροσωπικές σχέσεις. Έχουν βέβαια και περισσότερες ευκαιρίες, όπως στο καλοκαιρινό «εργαστήρι» της γιόγκα στο Αγκίστρι ή μετά τη βραδινή video conference στο γραφείο.

Υπάρχουν βέβαια και οι ψηφιακοί κολλητοί (οι 864 φίλοι σου στο Facebook και οι 333 followers σου στο Twitter) που σου δημιουργούν την αυταπάτη ότι το κοινωνικό σου δίκτυο διανθίζεται νυχθημερόν. Πάνω από όλα βέβαια είναι ο σκόπελος των παλαιών φίλων. Οι ψυχολόγοι αποφαινόμενοι ότι με την ηλικία τείνουμε να προσκολλώμαστε περισσότερο σε αυτούς αποκλείοντας τις νέες προοπτικές.

Οι παλιοί φίλοι τυγχάνουν καλύτερης μοίρας, πρωτίστως γιατί εξαγνίζονται στο πουργατόριο της μνήμης (ποιος θυμάται τώρα εφηβικές προδοσίες ή παγωμένα βλέμματα στο αμφιθέατρο;). Και γιατί πάντα έρχονται να σου συμπληρώσουν και μάλιστα με ανατριχιαστική λεπτομέρεια τα χαοτικά κενά από το παζλ της ζωής σου (προσωπικά έχω φίλες που μου παραδίδουν ατόφια ολόκληρα καλοκαίρια που για κάποιον μυστηριώδη λόγο έχω παντελώς ξεχάσει). Γιατί, τέλος, με τους παλιούς φίλους δεν χρειάζεται να εξηγείς ή να επαναδιαπραγματεύεσαι τις καινούργιες βερσιόν του εαυτού σου. Εκείνοι θυμούνται πάντα την παλιά, «καθάρια» εκδοχή σου, θυμούνται ότι ήσουν οξύθυμος και ότι λάτρευες το «She's a rainbow» των Stones. Δεν βλέπουν τα επιπλέον στρώματα ιζηματογενών πετρωμάτων που έχουν δημιουργηθεί στο μεσοδιάστημα, όλα αυτά που έχουν κατακαθίσει πάνω σου με τα χρόνια, τις ευθύνες, τις απώλειες.

Η φιλία θα μπορούσε τελικά να οριστεί, περισσότερο και από τη συγγένεια, ως «αμοιβαιότητα ύπαρξης». Φίλοι είναι εκείνοι που συμμετέχουν εσώτερα ο ένας στην ύπαρξη του άλλου, που έχουν κοινές μνήμες και εμπειρίες, που έχουν κοινούς κώδικες, που κάποιο βράδυ εξομολογήθηκαν ο ένας στον άλλον αυτά που έκρυβαν τεχνηέντως από τον εαυτό τους, που αν μη τι άλλο θυμούνται ότι κάποτε μοιράστηκαν. Αντιγράφω από το νεοκυκλοφορηθέν βιβλίο «Τι είναι (και τι δεν είναι) η συγγένεια» (Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου) την εξήγηση που έδινε το 1977 ο αμερικανός ανθρωπολόγος Μακ Μάρσαλ στην προσφώνηση «ο αδελφός μου από την ίδια πιρόγα», η οποία χρησιμοποιείτο στα νησιά Τρουκ (σημερινά Τσουκ) της Μικρονησίας: «Ο όρος αναφέρεται σε άντρες που μοιράστηκαν μια πιρόγα της οποίας έχασαν τον έλεγχο και η οποία παρασύρθηκε στη θάλασσα για πολλές μέρες και που στήριζαν ο ένας το πεσμένο ηθικό του άλλου και μοιράζονταν ακριβοδίκαια τη λιγοστή τροφή και το νερό που είχαν στη διάθεσή τους ώσπου να φτάσουν σε στεριά ή ώσπου να τους βρουν άλλοι στη θάλασσα. Γεννημένοι από την αμοιβαία βοήθεια σε αντίξοες συνθήκες, οι άντρες αυτοί ορκίζονται ότι θα αντιμετωπίζουν αιώνια ο ένας τον άλλον σαν αδελφό». Ίσως ποτέ δεν είναι αργά να αποκτήσεις καινούργιους «αδελφούς από την πιρόγα». Αρκεί να δώσεις λίγο χώρο στο μοίρασμα.

Αφιερώνεται στους «αδελφούς από την ίδια πιρόγα» που μαζί τραβάμε -ή κατά το παρελθόν τραβήξαμε- πολύ κουπί και βρήκαμε στεριές εκεί που νομίζαμε ότι δεν υπήρχε άλλη ελπίδα... Και στα παιδιά που έχουμε στις «πιρόγες μας» και μας έχουν ως πρότυπα -γονείς και εκπαιδευτικούς- για τη δόμηση των δικών τους σχέσεων !